

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

792

Szerző:

Cím:

Az opera bérbeadása

Hely

Opera

Idő

"1920"

Forrás:

Világ

Személy

Pp.

(Hely)

1920/4

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Helyszám

Közp. nyomt. XX. cs. 23.

Az Opera bérbeadása

Nyilatkozott a Zenei Tanács, a kultusz- és pénzügyminiszterium

(A Világ tudóstóljától.) A Zenei Tanácsnak megalakulása után első dolga volt az Operaház ügyeinek rendezése. Még február havában javaslatot tett a közoktatásügyi minisztériumnak, amelyben báró Wlassics Gyula kormánybiztosi megbízása mellett Kerner István művészeti és Chmielevsky Endre adminisztratív igazgatói kinevezését javasolta. Bá a pénzügyminisztériumban több nyilatkozatok, hogy a költségvetést elfogadják az Opera deficitjét fedezni, az ügy elhárítása különböző mende-mondákra adott alkalmat és a költségvetés számadatainak nyilvánosságra jutása után arról is beszéltek, hogy az Operát esetleg bérbe adják. Érdeklődünk egy a Zenei Tanácsnál mint a közoktatásügyi és pénzügyi minisztériumokban az elterjedt hírek valósága felől és a következő felvilágosítást kaptuk:

— Az Operaház ügyét a legközelebbi napokban a Zenei Tanács ismert javaslatainak megfelelően intézzük el. Igaz ugyan, hogy az állampénztár nagy terhet vesz magára, de az áldozatot meg kell hoznunk, hisz olyan jelentős kulturális és politikai érdekek követelik az Operának állami kézben és magas művészi színvonalon való tartását, hogy jövőre tehetetlen kár lenne, ha akár becsuknánk az intézetet, akár bérlettel kísérleteznénk.

— A teher horribilisnek látszik, mert esetleg huszmillió deficit is lehet. De itt két körülményt nem szabad elfelejteni. Ez az összeg az állami bud-
get mai arányaihoz mérve nem nagyobb, mint a

békeévek deficitjei, viszont az Opera jelentősége most és a közeljövőben sokszorosa annak, ami néhány évvel ezelőtt volt. Annyi értékünk pusztult el, hogy a megmaradottakat féltve kell őrizni és semmiféle kísérlet esélyeinek kitennünk nem szabad. Különösen áll ez az Operára, amely a zene nemzetionális nyelvvel hirdetheti kulturánkat. Egy dalszínház kényes instrumentum, amelyet nem lehet a fiókból készen elővenni. A zenekar, énekkar és a többi személyzet sok évi együttes munkája, tradíciói, a beállított darabokra fordított hosszú fáradság mind elveszne, ha rövid időre is bezárnánk az Operát. Évtizedekig tartana, amíg ismét rendszerrepertoirunk lenne. Bérbeadás esetén az üzleti vállalkozás minden szépet és jót ígérne, de ha csalognánk, a veszteség pótolhatatlan lenne.

— A M. Kir. Operaház az egyetlen magyar dalszínház. Befogadóképessége aránylag kicsiny és normális viszonyok között a helyének sem emelhetők a végtelenségig. A magánvállalkozás kétségtelenül nyerni akar s ezt csak a nivó rovására teheti. Azt, hogy az állami kezelésű színházaknak mindenütt vannak hiányai és előfordulhatnak visszaélések, az csak azt indokolja, hogy ezeket — ha vannak — kiküszöböljük, a protekciót megszüntessük, de nem azt, hogy a színházat most, a legkényesebb időben kiadjuk a kezünkől. Az Opera egyszerű kellékek és ruhatarát, felszereléseit, amelyek most sok-sok milliót érnek, bizonynyal saját magunk kezeljük a leg gondosabban. Itt van különben a bécsi példa. Az összezsugorodott és elszegényedett Ausztria még fokozta az áldozatokat, amelyet Operájának hozott és látjuk, hogy igen hasznos és nagyhatású befektetésnek bizonyulnak az Operára fordított milliók.

s háziyomdaja 1919.